

Om de snavel staan donsveertjes, daarboven een zwarte kuif van nog niet helemaal uitgegroeide veren. Eén helblauw oog is strak gericht op Ludo, zijn kleine vleugels hangen losjes langs het lijf. Enkele witte veren steken uit zijn donkere borst.

“Scheer je weg, beest”, probeert Neeltje.

“Kom maar tevoorschijn, ik jaag hem wel weg”, belooft Ludo.

Uitdagend loert de vogel hem aan en pikt voorzichtig wat kaas van Ludo’s brood. Ludo maakt een wapperend gebaar met zijn hand: “Wegwezen... dat je pa en je ma jou maar voeren...” De vogel laat zich niet zo maar weggagen. Hij kijkt Ludo met een schuin kopje aan en bedelt om eten: “Ahhhh...”

Ludo stopt nog een stukje kaas in de grote gele bek. Hij schrokt het op, bijna met vinger en al. Als de vogel een buiging maakt, is het ijs gebroken.

Flatsj... als dank poept hij midden op tafel.

“Ahhhh...”, roept de vogel haar na, en hipt naar de rand van de tafel.

Mopperend neemt Neeltje haar spullen en gaat naar binnen. Zij heeft belangrijker dingen te doen dan te spelen met een vogel die zijn ouders kwijt is.

Ludo staat op en gaat aan het open keukenraam staan:

“Mam, mag ik nog even naar het dorp?”

“Even maar”, antwoordt moeder. “Vóór de laatste slag van de avondklok binnen zijn, anders zwaait er wat...” Hij hoort het niet meer, hij is al weg.

Het is allemaal even lekker!

Harrie is trots op de nieuwe huisgenoten. Met de politie in eigen huis kan hen niets meer gebeuren...

“Merde...”, vloekt Philippe. Een volle schep mest landt naast de kruitwagen op de grond. Anna heeft de Fransman met nog twee anderen aan het werk gezet in de varkensstal.

Vorige week gebeurde er iets akeligs: bij Maastricht werd een groep krijgsgevangenen opgepakt. De Duitsers denken dat de vluchtelingen in de buurt van Maastricht over de grens gezet werden. Daarom zijn daar dagelijks controles.

Dit betekent voor alle medewerkers op de ontsnappingsroute: heel voorzichtig zijn. Er mag nu niemand door naar België. Om het wachten op de Zonhoeve wat aangener te maken, werken enkele Fransen nu mee in de stal.

Achter de Huikenbrug zijn andere mannen aan het werk: Duitse soldaten van de verbindingdienst. Zij leggen een nieuwe telefoonverbinding aan, die vanuit Kinrooi bij Neeritter de grens over zal gaan. Behendig klimmen ze in de hoge houten palen langs de weg om de telefoondraden vast te maken. Klimijzers aan hun schoenen maken het werk gemakkelijker. Beneden staat een wagentje met een grote houten rol waar telefoondraad om gewikkeld zit.

Even later staan de Duitsers beneden opgewonden met elkaar te praten. Eéntje wijst naar de Zonhoeve.

